

Hồng Là Truyện

Lăng
Ngọc

R
e
v
i
e
w
B
y

H
À
M
Đ
A
N
H

D
U
N
G
H
O
A

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	

HỒNG XÀ TRUYỀN

Lăng Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Editor: mèomỡ

Mới đầu, giọng nói kia rất nhỏ, vang lên giữa đêm khuya.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong phòng, giống như tầng sương trên mặt đất.

"Phu nhân, người còn chưa nghỉ ngơi sao?" Nha hoàn buồn ngủ, dụi mắt tới hồi, xốc lại tinh thần cố cầm đèn.

"Ta nghe thấy giọng nói." Giọng nói kia thoát ần thoát hiện, tan trong gió, nghe không rõ lắm.

"Có lẽ là người báo canh giờ bên ngoài." Nha hoàn che miệng, mơ mơ màng màng.

"Không, giọng nói kia là ở trong phòng, dãy phòng phía nam." Là ai? ! Phát ra giọng nói làm ta khó ngủ, hết lần này đến lần khác, hết tiếng này đến tiếng khác.

"Có lẽ là chuột, hoặc là mèo hoang bên ngoài tới."

"Không, đó là giọng nói của người." Luôn mơ hồ nghe thấy, tiếng thờ dài ngâm khẽ, trong lạ lẫn lại mang theo chút quen thuộc.

Nha hoàn thờ dài, có chút không kiên nhẫn, thổi tắt nến. "Phu nhân, đêm đã khuya, người trong nhà đều ngủ rồi. Có lẽ người ngủ

mê thôi." Nàng ta xoay người, ngủ tiếp.

"Vậy sao?" Ta lẩm bẩm.

Giọng nói trong gió hết trận này đến trận khác, không hề dừng.
Đêm càng sâu, ánh trăng càng nhạt nhòa.

Thật sao? Là ta ngủ mê sao?

☆ ☆ ☆

Hoàng hôn ngày hôm sau, vài người hầu tới thêm một chiếc khóa ở cửa.

"Tại sao lại khóa?" Ta nhìn khóa, hoang mang không hiểu.

Thứ này thật kỳ quái, đúc bằng đồng, phức tạp công kênh, mọi người dùng nó khóa cửa, là muốn khóa cái gì lại à?

"Là bảo vệ chống trộm. Gần đây trong thành có không ít nhà đều bị trộm rồi." Người kia nói, cúi thấp đầu. Ta không nhìn thấy mắt hắn.

"Phái người tới dãy phòng phía nam xem, chỗ đó luôn truyền đến tiếng động kỳ quái."

"Phu nhân, chỗ đó không có người."

"Nhưng ta nghe thấy."

"Phu nhân, người nghe nhầm thôi."

Có phải ta trông thấy khoe miệng hắn cong lên không kiên nhẫn không nhỉ?

Là ta nghĩ nhiều sao? Hoặc là ta đã gây thêm rắc rối cho người khác? Chẳng lẽ, không có ai nghe thấy giọng nói kia hàng đêm đều vắng vắng khắp sân sao.

Đôi mắt tội lỗi thường sẽ bắt giắc lảng tránh, rồi vào một lúc nào đó, lại thay bằng ánh mắt bức bối khó chịu. Ta e ngại giọng nói ở sâu trong sân, cũng sợ ánh mắt của những người kia.

Ta trốn vào trong chăn, co rúm lại run rẩy, không muốn nghe không muốn nghe....

Sau hừng đông sau, giọng nói kia đã ngừng, trong sân bắt đầu có người đi đi lại lại. Nha hoàn hầu hạ rửa mặt, đưa bữa sáng tới.

"Phu nhân, mời dùng bữa."

"Ta không ăn."

"Phu nhân...." Nàng ta nhú mày nhưng nén giận. Là ta gây thêm phiền toái cho nàng ta ư?

"Lão gia đâu?"

"Lão gia đi mua ngọc rồi ạ."

"Khi nào chàng về?"

"Em không rõ lắm. Nghe nói dạo trước mưa to, đường xá lầy lội đến mức không đi được."

"Nhưng, đã hai tuần trôi qua rồi, đường khô rồi mới phải."

"Chuyện của lão gia, hạ nhân như em không biết." Nàng ta cúi đầu nhú mày. Ta không nhìn thấy mắt nàng ta.

"Phái người đi báo tin, nói rằng ta tìm chàng, ta muốn gặp chàng."

Nha hoàn thưa vâng nhưng không ngẩng đầu.

"Còn có, giọng nói ở dãy phòng phía nam...."

Keng một tiếng, nàng ta làm rơi mâm sứ trên tay, nổi giận hằm hằm quay đầu lại.

"Chỗ đó không có giọng nói nào cả!"

"Nhưng, ta nghe thấy "

Không để ý tới ta. Nàng ta quay đầu, đi thẳng.

Ta lại gây phiền toái cho người khác sao? Ta điên thật rồi sao? Những giọng nói kia đều là ảo giác sao?

Không, không! Không phải ảo giác. Rõ ràng, nơi đó có giọng nói!

Hắt giày thêu màu đỏ, ta chân trần chạy từ trong phòng ra, muốn đến dãy phòng phía nam xem.

Ta muốn biết rốt cuộc là giọng nói của ai, khiến cho ta trắng đêm khó ngủ.

"Phu nhân." Người hầu bước lên phía trước, muốn ngăn ta lại.

"Mở ra."

"Phu nhân." Lại một người chạy vội tới, sắc mặt lo lắng, còn có cả không kiên nhẫn.

Nha hoàn, đưa ở, nô bộc, tất cả đều đồng loạt xông lên, bao vây lấy ta. Tất cả mọi người trong trạch viện này đều chắn trước mặt ta, không cho ta bước vào dãy phòng phía nam.

Bọn họ kéo bộ váy màu đỏ ta, liều mạng kéo, kiên quyết không chịu buông.

"Để cho ta đi."

"Phu nhân, nơi đó không có người."

Chiếc váy đỏ bị xé rách, mảnh lụa vung vãi khắp nơi, ngay cả trâm cài đầu cũng rơi mất, mái tóc đen xõa xuống che mất tầm mắt khiến ta không nhìn thấy rõ. Bọn họ kéo ta, đẩy ta. Vô số vô số cánh tay, liều mạng, kiên quyết, vô tình, không kiên nhẫn kéo lấy ta. . .

Tại sao muốn ngăn ta? Tại sao muốn lừa ta? Chỗ đó rõ ràng có giọng nói.

Van cầu các người, để cho ta tới đó, để cho ta tới đó, để cho ta tới đó.

"Ta nghe thấy ở đó có giọng nói."

"Người nghe lầm."

Bọn họ vây quanh ta, ánh mắt không kiên nhẫn, vẻ mặt chán ghét. Sao chàng vẫn chưa trở lại? Ta sợ.

"Nào, đưa phu nhân trở về phòng."

Có người nâng ta lên, động tác thô lỗ, đẩy ta trở về phòng.

Phịch một tiếng, cánh cửa bị đóng lại, ngăn cản ánh nắng. Trong phòng trở nên u ám giống cổ mộ ngàn năm.

Ngoài cửa sổ, bóng người đi qua đi lại, vô số con mắt nhìn ta, có tiếng thì thầm. Tiếng đàn ông chửi bới, tiếng phụ nữ cười nói.

"Khóa lại, mau khóa lại."

"Đừng để nàng ta ra."

"Nhớ khóa kỹ vào."

Khóa sắt vang lên, trên cửa thêm hết lớp khóa này tới lớp khóa khác.

"Đi thôi, đúng là rắc rối!"

Chưa hết, còn đập cửa phòng một cái rồi mới rời đi. Cuối cùng ta cũng hiểu, những chiếc khóa kia không phải bảo vệ phòng trộm, mà là để nhốt ta.

Vật ly hương mắc, người ly hương tiện [1]. Bọn họ coi ta như người ngoài, luôn luôn đề phòng. Phu nhân chỉ là một cái danh hão.

[1] Vật càng xa quê thì càng quý, người càng xa quê thì càng cô đơn bất lực.

Sao chàng vẫn chưa trở lại? Vẫn chưa trở lại ôm ta, nói cho ta biết, tất cả mọi chuyện cũng chỉ là ác mộng, chỉ ta nghĩ nhiều.

Sao chàng vẫn chưa trở lại?

HỒNG XÀ TRUYỀN

Lăng Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Editor: mèomỡ

Ánh trắng mờ ảo ngoài cửa sổ.

Thần thờ dường như không rõ thật sự trắng vẫn ở đó sao.

Ánh trắng bị khóa cửa ngăn cản, không vào được trong phòng. Mỗi lần ta cầu khẩn gào thét, khóa trên cửa lại gia tăng, một tầng lại một tầng. Ta ngồi một trong bóng tối vô tận, cảm thấy thật lạnh.

Gối không người, chăn đệm lạnh. Lạnh giống như trên núi Côn Luân, trên giường Mặc Ngọc trong hang động u tối. Ta ngủ trên cái giường kia đã mấy trăm mùa đông, khi đó ta cuộn người lại, cô đơn như thiên hoang địa lão.

Ta đi theo chàng, cho rằng sẽ không cô đơn nữa. Nhưng vì sao từ khi tới đây ta lại càng cô đơn, bệnh đã thành nặng, không tài nào chữa được? Chàng có còn nhớ lời thề khi đó? Có còn nhớ đã nói sẽ ở bên ta trọn đời trọn kiếp? Ta chưa bao giờ rời khỏi núi Côn Luân, chưa bao giờ rời khỏi vùng hoang mạc này.

Theo ta đi, ta dẫn nàng đi ngắm biển.

Bỗng nhớ tới trước kia. Dưới núi Côn Luân, bên bờ suối Hòa Điền, chàng là thợ thạch ngọc tới hoang mạc Tây Bắc xa xôi tìm ngọc, ta là cư khách trên núi Côn Luân đã hơn ngàn năm.

Đáng lý trong phải lặng như nước, lại không chịu được một cái liếc nhìn của chàng. Ta ngã vào biển sâu si mê, nếu để đồng bạn biết ta say mê một người đàn ông, liệu có lắc đầu thờ dài hay không?

Dưới ánh trăng hoang mạc, chàng gọi ta đi, mớm rượu cho ta, dùng nhiệt độ cơ thể ấm nóng ủ của sự lạnh giá của ta. Ánh mắt chàng có thể khiến ta cảm thấy nóng, nóng quá nóng quá.

Mùa xuân hàng năm, dưới ánh mặt trời ta cởi ra quần áo năm cũ. Tối nay, ánh xuân ngập tràn, quần áo của ta dần tuột xuống. Váy tơ đỏ, cởi trong tay chàng.

"Da nàng lạnh mát như ngọc vậy." Chàng mê muội, quyến luyến nói, mười ngón tay như dấy lên ngọn lửa trên cơ thể ta.

Ta sống trăm ngàn năm, lại chưa từng được học loại vui thích thuần túy này. Lạnh nhạt của ta, thuần thực của chàng, có ai biết, ta thật ra lại hơn chàng nhiều tuổi đến vậy?

Dưới sự đưa đẩy run rẩy của chàng, ta dùng tư thái mới học được của loài người, xoắn chặt lấy chàng, ôm chàng. Không biết được loại vui thích này, trăm ngàn năm cũng đều chỉ là uổng phí. Da thịt ấm áp, làn da mềm mại, cái chạm nóng bỏng của chàng, như làm bỏng thân thể của ta, khiến máu ta ấm dần.

Ta không tài nào thoả mãn, một hồi mê loạn, cắn lên đầu vai chàng. Liều chết triền miên.... Ánh trăng hoang mạc sáng tỏ.

"Nàng mặc váy đỏ thật đẹp." Bàn tay chàng vuốt mái tóc ướt mồ hôi của ta.

Ta cười yếu ớt, vẫn nằm trên ngực chàng. Chàng không biết, đây là bề ngoài trời sinh, nhan sắc trời cho, không thể lựa chọn.

"Nói cho ta biết, tên của nàng."

"Ta không có tên."

"Vậy ta đặt cho nàng một cái tên nhé."

Ta ngẩng đầu nhìn chàng, có chút sợ hãi.

Chàng có biết đặt tên cho ta chẳng khác nào in dấu ấn cho ta cả đời?

"San Hô. Từ nay về sau nàng tên là San Hô."

"Đó là cái gì?" Lần đầu được nghe hai chữ này, nàng chỉ cảm thấy lạ lẫm.

"Là châu báu dưới biển, đỏ tươi sáng chói, đẹp giống như nàng vậy."

"Biển ư? Đó là cái gì?"

"Nàng chưa bao giờ thấy biển sao?" Chàng kinh ngạc.

"Ta chưa bao giờ rời khỏi núi Côn Luân, cũng chưa bao giờ rời khỏi vùng hoang mạc này."

"Theo ta đi, ta dẫn nàng đi ngắm biển."

"Ta sợ."

Ta theo chàng, rời xa nơi chôn rau cắt rốn, lại chỉ nhìn thấy được biển khổ. Muốn quay đầu lại, cũng đã không thấy bờ.

Chàng đang ở đâu? Đang ở đâu? Vì sao vẫn chưa trở lại?

Ta bò xuống giường, toàn thân mềm nhũn, trèo lên song cửa sổ. Ngoài cửa sổ ánh trăng lạnh lẽo, đây không phải hoang mạc, là nhà của chàng, cách quê hương ta cả ngàn dặm.

Người hầu đi qua đình viện, trong tay cầm một chồng quần áo, phía trên đặt một đôi giày.

"Lão gia đã về rồi ư?" Ta bấu víu song cửa sổ, vội vàng hỏi.

"Không." Hắn không kiên nhẫn, lại định tránh đi.

"Không, chắc chắn là chàng đã về. Ta nhận ra đôi giày kia, là đôi giày Trung thu ta mới khâu, khi lão gia đi ta đã tự tay bỏ vào bọc hành lý." Lâm hành mật mật phùng, Ý khủng trì trì quy [1]. Chàng đi lâu như vậy giờ mới trở về, ta mừng rỡ như điên. Sắc mặt người hầu cổ quái, mãi sau mới trả lời.

[1] Câu thơ trong bài Du Tử Ngâm của Mạnh Giao. Lúc người con lên đường, (bà mẹ) khâu sợi chỉ ấy kĩ càng (lên trên vạt áo). Ý e ngại rằng con (vì vui thú nơi xa mà) trễ đường về.

"Quả thật đã về."

Nếu đã về, tại sao lúc trước lại lừa?

"Chàng đang ở đâu?" Chàng đang ở đâu? Trở về từ bao giờ? Đã về, sao không đến gặp? Ta rất sợ.

"Gia đang mài ngọc. Gần đây người tìm được một khối ngọc đẹp, đang rất bận!" Hấn nói đến đây thì khe khẽ cười, cười thật quý dị.

"Để cho ta gặp chàng."

"Gia mài ngọc không cho phép ai đến gần."

"Để cho ta gặp chàng! Để cho ta gặp chàng!" Ta lại cầu khẩn, kéo song cửa sổ, quá dùng sức nên da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa. Tại sao không cho ta gặp chàng? Rõ ràng ta là vợ của chàng mà.

"Con đàn bà điên." Người hầu chán ghét nói, nhanh chóng rời đi.

Sân nhà lại trở nên vắng lặng, chỉ có giọng nói khàn nhỏ của ta vẫn văng vẳng.

Ngọc tượng luôn muốn tìm mảnh ngọc tốt nhất, tìm được một mảnh phải toàn tâm toàn ý yêu thương, tinh tế mài giũa. Khi mài xong rồi thì lại tiếp tục đi tìm miếng ngọc khác.

Ta miếng ngọc đã được tạo hình. Ta bị vứt bỏ rồi sao?

Ta sợ.

Đừng sợ, theo ta đi, ta sẽ bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn đối xử tốt với nàng.

Ta rất sợ.

Biết không? Những đêm chàng rời nhà, đều có tiếng phụ nữ rên rỉ, cùng tiếng đàn ông thở dốc. Nhìn từ xa, qua màn lụa cửa sổ gian phòng phía nam, bóng người chồng lên nhau, quấn quýt, lên xuống. Tiếng phụ nữ cười, tiếng đàn ông thở dốc.

Trong tiếng thở dốc có giọng nói ta quen thuộc, từng ở bên tai ta nói những lời tâm tình ngọt ngào.

Nàng mặc váy đỏ rất đẹp.

Nói cho ta biết, tên của nàng.

Vậy ta đặt cho nàng một cái tên nhé.

Chàng có biết đặt tên cho ta chẳng khác nào in dấu ấn cho ta cả đời? Chàng đang ở đâu? Vì sao không đến gọi tên ta?

San Hô.

Từ nay về sau nàng tên là San Hô.

Ngay cả tên của ta, đều là chàng đặt.

Châu báu dưới biển, đỏ tươi sáng chói, đẹp giống như nàng vậy.

Nàng chưa bao giờ thấy biển sao? Theo ta đi, ta dẫn nàng đi ngắm biển.

Biển khổ khôn cùng.

Đừng sợ, theo ta đi, ta sẽ bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn đối xử tốt với nàng.

Suốt đời suốt kiếp, suốt đời suốt kiếp, suốt đời suốt kiếp, suốt đời suốt kiếp. Ta còn chưa già, chàng còn chưa chết, lời hứa khi xưa có còn tính hay không? Giọng nói từ gian phòng phía nam lại tới rồi, ta bịt tai, không muốn nghe.

Ngón trở đâm vào quá sâu, hai tai đều đang chảy máu, lại vẫn nghe thấy, giọng nói kia hết lớp này đến lớp khác, như sóng lớn trào dâng, không ngừng reo hò. Ta không muốn nghe, không muốn nghe, không muốn nghe, không muốn nghe!

Đừng kêu nữa, van cầu các người, tha cho ta, tha cho ta....

"A...."

Trong phòng có người đang kêu, thật thê lương, tựa như khóc ra máu, khàn cả giọng, như động vật đau đớn rào rú.

Ai đó? Là ai đang khóc gào?

"A...." Rèm cửa bay tán loạn, chắn đệm lạnh buốt, mười ngón lún vào bên trong. Ta xé rồi lại kéo, giật rồi lại kéo, muốn bám chặt vạn đoạn nó. Sợi tơ lún vào đầu ngón tay, cắt vào da thịt, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ quanh mình.

Máu của ta là lạnh, không thể nào ấm lên được.

Sợi tơ đầy trời, cắt chẳng nổi, gỡ càng rồi. Đầy trời đầy đất đầy cả con tim, đều đang loạn. Ta vẫn nghe thấy, tiếng phụ nữ ngậm nga, tiếng đàn ông gầm nhẹ....

Tha cho ta, tha cho ta!

Sợi tơ quấn vào da thịt, thít ra vô số vết máu. Ta cúi đầu xuống, giọt máu đỏ tươi rơi xuống thấm ướt da thịt cánh tay. Đã không rõ, đó là nước mắt hay là máu.

HỒNG XÀ TRUYỀN

Lăng Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Editor: mèomỡ

Sắc trời còn chưa sáng.

Ta cuộn người trên mặt đất, nằm trong màu đỏ. Sợi tơ màu đỏ, vãi vụn màu đỏ, vết máu màu đỏ.

Cửa được đẩy ra, có người đi tới, bước đi rất chậm, dừng lại sau lớp rèm lụa rách nát. Ánh sáng khiến bóng người trải dài trên mặt đất, dường như là dáng một người đàn ông.

Là chàng sao? Là chàng sao? Chàng đã về rồi?

Ta xoay người ngồi dậy, nhào về phía trước, vội vã ôm chàng, hấp thu ấm áp. Chàng có biết hay không, ta lạnh quá, rất sợ, sợ hãi suốt cả đêm.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, người nọ lùi liền mấy bước.

Là người hầu. Kể lúc trước bưng giày của chàng, đi qua phía trước cửa sổ phòng ta. Sắc mặt hần trắng bệch, muốn lùi muốn chạy trốn, lại bị ta quán chặt. Tay của ta, chân của ta, thân thể của ta, đang xoắn vài vòng trên người hần, mềm mại đến không thể tưởng tượng nổi.

Vì ở rất gần nên ta có thể trông thấy đôi con ngươi của hắn bởi vì kinh hoàng sợ hãi mà phóng đại. Hắn há to miệng, thở ra thì nhiều hít vào thì ít, nhìn chăm chăm khuôn mặt ta tới gần, toàn thân run rẩy dữ dội.

"Tại sao? Tại sao không phải là chàng?" Ta thấp giọng hỏi, tựa bên cổ hắn. Hắn không đáp được.

Ta duỗi hai tay ra, xé rách da thịt cốt nhục người nọ, như xé rách màn tơ. Hắn gào thét kêu khóc, thân thể bị tàn phá dưới tay ta. Cuối cùng, tiếng kêu rên cũng ngừng, hắn lặng im.

Bốn phía tung tóe chất lỏng ấm áp, ngai ngái, ta nhẹ nhàng lau đi, nhìn tay đỏ tươi.

Bước ra ngoài phòng, cả tòa nhà tĩnh lặng như nước.

Mọi người đi đâu rồi? Căn phòng phía nam mơ hồ có tiếng động, là tiếng nam nữ hít thở đều đều sau khi mệt mỏi thiếp đi. Ta đi ra, lần này không còn ai ngăn cản nữa.

Đây là phòng mài ngọc, bày đầy ngọc thô và đồ bằng ngọc. Cát giải ngọc, nước ngâm ngọc, dây buộc ngọc, ở giữa phòng là hai người trần truồng.

Nhìn xem, ta đâu có nghe nhầm, ở đây quả thật có tiếng người.

"Ai? Là ai?" Người đang ngủ choàng tỉnh, nhập nhèm thức dậy, có vẻ rất bức mình.

Ta bước vào trong nhà, ngẩn ngơ nhìn chàng. Chàng nhìn ta chăm chăm, từ quần áo nhuốm máu của ta tới đôi tay nhuốm máu của ta. Cạnh chân ta, có một quả tim, máu tươi còn đang nhỏ giọt.

Chàng lập tức tỉnh lại, về mặt kinh ngạc, ngồi bật dậy.

Chàng không nhận ra ta? Không nhận ra người vợ kết tóc của chàng? Cô gái nằm trong lòng chàng tỉnh lại, dụi mắt."Sao vậy? Tên nô tài ngu xuẩn nào dám đến làm ầm.... A...." Giọng hỏi gắt gỏng chuyển thành tiếng kêu sợ hãi.

"Đừng tới đây!" Chàng kêu khóc, sắc mặt trắng bệch, đưa tay cầm một miếng ngọc chưa mài.

Ngọc thô cứng rắn, đập nát trán của ta, chất lỏng nhuộm quần áo da thịt càng thêm đỏ tươi. Có máu của ta, có máu của người hầu kia.

Chàng xem, đầy tay đầy người ta đều là màu đỏ rực rỡ. Không phải chàng thích ta mặc đồ đỏ nhất sao? Chàng nhìn ta, nhìn ta, chàng có thích hình dáng của ta không?

Tại sao không nhìn ta?

Tại sao còn ôm cô gái kia không buông tay?

Cô gái kia, da thịt mềm mại, ấm áp, là đồng loại với chàng. Có phải chàng cũng đặt tên cho nàng ta không? Ta đã quên, một đời một kiếp của chàng ngăn ngừa hơn ta rất nhiều. Chàng đã chán da thịt lạnh buốt của ta, muốn tìm một nữ thể ấm áp, trốn ở đây ngày đêm hoan ái, còn dạn dò người hầu nhốt ta trong phòng.

Con người hay đổi thay và chóng quên. Ta ngu muội không nhận ra, ngây thơ cho rằng nói dối là hứa hẹn. Rõ ràng không thể thực hiện, tại sao còn muốn thề non hẹn biển cùng ta?

Chàng - lừa - ta.

Yêu quái trung thành hơn con người, động vật thủy chung hơn con người.

Ta không làm người nữa.

Nhào lên phía trước, khớp xương đều đã hỏng, cơ thể và tay chân trở nên vừa dài vừa dẽo, toàn thân là màu đỏ chói mắt. Ngay cả hai mắt cũng là huyết lệ đỏ tươi.

"A! Yêu quái!" Chàng thất thanh hét lên, nhặt tất cả những gì xung quanh điên cuồng tấn công, muốn giết ta.

Đúng vậy, ta là yêu quái.

Ta không làm người nữa.

Tránh qua lưỡi dao mài ngọc sắc bén, chui vào lòng chàng, lần này đến lượt ta ôm chàng. Thật chặt, thật chặt, ta càng quấn càng chặt, không ai chia cắt được chúng ta nữa.

"Đừng tới đây! Đừng tới đây! Thả ta ra." Chàng kêu khóc thảm thiết, liên tục giãy giụa, thở dốc trong vòng ôm của ta.

Đừng sợ, theo ta đi, ta sẽ bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn đối xử tốt với nàng.

Có nhớ chăng lời thề khi xưa? Có nhớ chăng những lời tâm tình chàng nói với ta dưới ánh trăng hòa điền?

"Có nhớ không?" Ta hỏi, thè lưỡi răn liếm cổ của chàng. Trước kia hành động này có thể làm cho chàng vui sướng đến run rẩy, hôm nay chàng run rẩy là vì sợ hãi.

Chàng há miệng, lại không nói được thành lời. Là muốn gọi tên ta sao? Chàng còn nhớ tên ta không?

Ta không muốn người khác cướp chàng, chàng là của ta, là của mình ta, chỉ có thể là của ta.... Ta siết chặt xương, xoắn lấy chàng, xoắn lấy chàng.

Đến chết không rời.

Sau đó. . . Hôn chàng.

Lưỡi rắn lạnh lẽo liếm chàng, rồi sau đó bao quanh. Nụ hôn sâu nhất là gặm và cắn nuốt. Chỉ có rắn mới nhất biết cách làm thông thả nhất.

Da thịt ấm áp, vân da mềm mại, nóng bỏng là máu của chàng. Máu của ta không nóng được.

Không thể nào tha mãi. Một hồi mê loạn, nuốt hết chàng.

Nghe thấy tiếng xương chàng nát vụn trong cơ thể ta. Vui thích quỷ dị lan tràn trong bụng. Tiêu hồn ta, thực cốt chàng.

Thì ra, cắn nuốt và hoan ái lại giống nhau đến vậy. Vẫn là ta thít chặt lấy chàng. Ta nuốt chàng vào, da thịt xương máu, nuốt toàn bộ, không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Tòa nhà tĩnh mịch, chỉ có ánh trăng đang nhìn. Bên tai vang vọng tiếng xương vỡ vụn, tuyệt vời động lòng người đến lạ thường.

Cô gái trần truồng ngồi sững sờ, sợ tới mức vỡ mật. Chết.

Ta ôm cái bụng căng đầy, ôm tất cả của chàng, cuộn mình trong biển máu, lẳng lặng nhắm mắt lại, chìm vào giấc chiêm bao. Trong

mơ, ai nào có biết hoa rơi mấy hồi.

Từ nay về sau, trên đời sẽ không còn ai gọi tên ta nữa. Không có tên thì không bao giờ là người nữa, ta chỉ là động vật, chỉ là yêu quái.

Ta cuối cùng cũng đã hiểu.

Để chàng tồn tại trong cơ thể của ta, hóa thành máu thịt của ta, mới có thể ở bên nhau suốt cả cuộc đời. Chàng sẽ không già đi, sẽ không rời đi, vĩnh viễn thuộc về ta. Đây, mới đúng thiên trường địa cửu.

*** HẾT ***